

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΒΚ ΤΟΥ

ΣΟΥΛΙΟΥ

Ὅμως αὐτῆ τοῦ Σουλίου ἦν ἡ τελευταία νίκη,
Ὁ λιμὸς δὲν ἐσεβάσθη τὴν ἰσχύν καὶ τὴν ἀνδρίαν.
Καὶ τὸ ὕδωρ εἶχε λείψει¹, κ' εἰς τοιαύτην δυστυχίαν
Τοὺς ἀμηχανοῦντας πένθος ἐκυρίευσεν καὶ φρίκη,
Καὶ στεγνὰ ἐκ δίψης χεῖλη
Καθικέτευον τὸν Πλάστην ἀνωθεν βροχὴν νὰ στείλῃ.

Ἀπὸ στόματος εἰς στόμα φήμη τότε φερομένη
Τὴν παράδοσιν τῆς χίρας λέγουσα διεξηπλοῦτο.
Ὁ γενναῖος πολεμάρχης Σαμουὴλ ἐναντιοῦτο,
Ἄλλ' ἐκραύγαζε κ' ἐβόα ἢ πληθὺς συσσωρευμένη,
Κ' ἐσπευδε ν' ἀναχωρήσῃ
Καὶ σὺν τῇ πατρίᾳ χώρα τόσας συμφορὰς ν' ἀφήσῃ.

Εἰς τὴν αἴτησιν ἐνδίδων τοῦ Τσαβέλλα τοῦ γενναίου
Ὁ Ἀληπασσᾶς προθύμως ὑπεσχέθη ἀμνηστίαν,
Κ' ἐπὶ ἄλλης χώρας πᾶσαν ἠγγυᾶτο εὐτυχίαν,
Καὶ δι' ὄρκου φρικτοτάτου τὴν συνθήκην ἐβεβαίωσεν,
Μὴ βραδύνων νὰ χαρίσῃ
Ὅσα δι' ἐπιόρκιας ἐμελέτα ν' ἀνακτήσῃ.

Τέλος ἐφθασεν ἡ ὥρα ἢ πολὺδακρυς ἐκείνη
Ἀβοήθητοι καὶ πᾶσαν ἀπολέσαντες ἐλπίδα,
Ἐκλαιον οἱ μετανάσται τὴν πολὺκλαυστον πατρίδα.
Διεδίδοντο τῶν παίδων καὶ τῶν γυναικῶν οἱ θρήνοι,
Καὶ οὐδέποτε ἡμέρα
Εἰς τὸν οὐρανὸν ἐφάνη δι' αὐτοὺς θλιβερωτέρα.

Ἀνεχώρησαν σκοτία ἐπεχύθη εἰς τὰ βουνά των
Ἱερεῖς, σταυρὸν κρατοῦντες, προηγούντο τεθλιμμένοι.
Παίδων καὶ γραιῶν ἢ Χαίδω εἰς τὸ μέσον ὠπλισμένη
Τῶν πενθούντων ἦτο θάρρος καὶ κρηπίς τῶν ἀδυνάτων,
Καὶ μακρὰν ἀποχωροῦντες
Ἐστρεφον ὀπίσω βλέμμα, πρὸς τὸ Σοῦλι θεωροῦντες.

Ἐρημον τὸ Σοῦλι πάντες ἀνεχώρησαν, πλὴν μόνον
Ὁ πιστὸς ἐν τῷ φρουρίῳ Σαμουὴλ εἰσέτι μένει
Καὶ περὶ αὐτὸν ὀλίγοι μαχηταὶ συνηθροισμένοι
Ὡμοσαν εἰς τὸν πατέρα τὸν ὑπάρχοντ' ἀπ' αἰώνων
Ἄπαντες νὰ τελευτήσουν,
Ἄλλ' οὐδέποτε τὴν χώραν τῆς γεννήσεως ν' ἀφήσουν.

Δις ἀνέτειλεν ὁ Φοῖβος καὶ αὐτοὶ ἀκόμ' ἀντεῖχον
Κατὰ ρεύματος βαρβάρων πάντοθεν ἐπερχομένου,
Καὶ ὀπίσω περιβόλου βαθμηδὸν κρημιζομένου
Εἰς τοὺς ἐφορμῶντας θρήνον καὶ φθορὰν πολλὴν παρεῖχον,
Ἄφροβοὶ πρὸ τοῦ ἀπίστου
Τόλμησ' θαύματα ποιοῦντες καὶ ἡρωϊσμοῦ μεγίστου.

Τέλος ὤρμησαν οἱ ἄλλοι καὶ λαμπροῦ τυχόντες τέλους
Ἄπαντες ὑπὸ τὰ ὄπλα ἔπεσον τῶν πολεμίων,
Ὁ δὲ Σαμουὴλ, ἐν μέσῳ διαμείνας ἐρειπίων,
Ἐβλεπε προσπετομένους οὐρανόθεν τοὺς ἀγγέλους
Καὶ μεθ' ἠδονῆς ἀφάτου
Περιέμενε τὴν ὥραν γαληναῖος τοῦ θανάτου.

1 Οἱ πολιορκοῦντες ἐπέτευχον νὰ κόψωσι τὴν μόνην πηγὴν, ἥτις ἔφερον ὕδωρ εἰς τοὺς Σουλιώτας.

Ἐπληρίαζε τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν ἐν ἀταξία.
Τοὺς συνωθουμένους σάλπιξ πρὸς τὰ πρόσω προσεκάλῃ
Ἐφθασαν. Εἰς τὴν πυρίτην πῦρ ὁ Σαμουὴλ ἐμβάλλει
Τρομερὸς ἠκούσθη κρότος· φλόξ ὑψώθη τεραστία,
Καὶ σφοδρῶς ἡ γῆ ἐσειοθῆ
Καὶ μετὰ τῶν ἐναντίων ὁ γενναῖος ἠφανισθῆ.

ἌΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Τὸ Σοῦλι, ποίημα τῆς εὐφραδοῦς Μούσης τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Κατακουζηνοῦ, εἶναι ἔργον προγενεστέρων χρόνων, ἀλλ' ἄχρις ὥρας ἀδημοσίευτον, περιέχον 600 περίπου στίχους. Τὸ ἤδη δημοσιευόμενον ἀπόσπασμα, εἶναι τὸ τέλος τοῦ ὅλου ποιήματος.

ΜΗ ΥΠΕΡΒΑΛΛΟΝΤΑ ΖΗΛΟΝ

Κύριοί τε καὶ ὑπηρεταί, ὅλοι ἔχομεν βεβαίως ἐλαττώματα· καὶ εἰς πάντα καιρὸν ὑπῆρξαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν ἀνθρώπων δοῦλοί τε καὶ δεσπότηαι ὑπερμέτρους ἔχοντες οἱ μὲν ἀξιώσεις, οἱ δὲ ἀπαιτήσεις. Ὁ Φίγαρος, τὸ κωμικὸν τοῦτο πρόσωπον, γενόμενον καὶ παρ' ἡμῖν σχεδὸν πασίγνωστον διὰ τοῦ ἰταλικοῦ μελοδράματος τοῦ Κουρέως τῆς Σιδιλλίας, εἶπε μίαν τῶν ἡμερῶν πρὸς κύριόν τινα, παραπονούμενον ὅτι δὲν εὗρισκεν ὑπηρετὴν καλόν· — «Ἡ Ἐξοχότης Σας ἀπαιτεῖ τόσας ἀρετάς ἀπὸ ἓνα ὑπηρετῆν· ἀλλὰ συγχωρήσετε καὶ νὰ σὰς ἐρωτήσω· γνωρίζετε πολλοὺς αὐθέντας ἀξίους νὰ γίνουσι τοιοῦτοι ὑπηρεταί;» Τὸ βέλος εἶναι βεβαίως ὀξύτατον, ἀλλὰ μοὶ ἐνθυμίζει περιεργόν τι, τὸ ὁποῖον συνέβη πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν μόλις εἰς τινα φίλον μου.

Καίτοι ἀγαθώτατος ἄνθρωπος, εἶχεν ὁ φίλος μου περὶ οὗ ὁ λόγος τὰς ιδιοτροπίας του καὶ αὐτὸς, καθὼς πλείστοι κατὰ πολλὰ ἄλλα ἐξαιρετοὶ ἄνθρωποι. Ἡ συνήθης αὐτοῦ μονομανία ἦτο, — πρᾶγμα ἄλλως τε τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ καὶ ὡς ἀρετὴ, — νὰ μετέρχεται, ὡς ἀρετὴ, λακωνισμόν τινα σπαρακτικώτατον· νὰ ἐκφράξῃ τὰς ἰδέας του διὰ λόγων ὅσον τὸ δυνατόν βραχυτέρων. Οὕτως ἔπραττεν ὁ Τάκιτος, οὕτως ἤθελε νὰ πράττῃ καὶ ὁ φίλος μου, τὸν ὁποῖον δότε νὰ ὀνομάσω Ζ.

Εἶχεν ἀποβάλει πιστότατόν τινα καὶ κάλλιστον ὑπηρετὴν χωρικόν, διότι, ὁ ταλαίπωρος παῖς, ἐν τῇ ἀφελείᾳ του, καὶ ὅπως εὐχαριστῆ κατὰ πάντα τὸν κύριόν του, τὸν ἤρωτα περὶ πάντων λεπτομερῶς, πρὶν ἢ προβῆ εἰς ἐκτέλεσιν τῶν προσταγμάτων του.

Παραδείγματος χάριν· ὁ Ζ. τὸν ἔλεγε, — Φέρε μου, Μανώλη, τὸ φόρεμά μου.

— Τὸ καινούργιόν σου φόρεμα, αὐθέντη, ἢ τὸ παλαιόν; ἢ τὸ ἄλλο, ὅπου τὸ ἔχεις μισότριβο;

— Τὴν βοδινὴ παγίδα ὅπου εἶπες νὰ σοῦ ψῆσω, εἰς τὴν σχάρα τὴν θέλεις, ἢ τηγανιτῆ; Θέλεις νὰ τῆς θάλω καὶ παξιμαδάκι; ἢ μὲ τὰ κρεμμυδάκια τὴν ἀγαπᾶς καλλίτερα;
Καὶ ὁ φίλος μου ἠγανάκτει· ἐφθειρε τὴν χολὴν του, ὅτι ἠναγκάζετο εἰς ὅλας τὰς λεπτομερεῖς ταύτας ἐρωτήσεις ν' ἀποκρίνεται. Ἐν συντόμῳ, βαρυνθεὶς, ἀπέβαλε τὸν Μανώλην.

Ὁ Κώστας παρουσιάσθη τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐφωδιασμένος ὑπὸ πολλῶν καὶ μεγάλων συστάσεων.

— Ἄκουσε νὰ σὲ εἰπῶ, — πῶς σὲ λέν; ... Κώστα τὸν εἶπε. Ὁ λόγος εἶναι ἀσῆμι, ἢ σιωπῆ ὅμως εἶναι μάλαγμα. Προτιμῶ τὸ μάλαγμα παρὰ τὸ ἀσῆμι, καὶ τὴν σιωπὴν παρὰ τὸν λόγον.

Ὁ Κώστας ἤκουσε τὸ προοίμιον τοῦτο, ἀλλ' οὐδὲν ἐννοήσας, ἴστατο σιωπῶν ἐν τῇ ἀπορίᾳ του.

— Μ' ἐκατάλαβες; τὸν εἶπεν ὁ Ζ.

Ἐπάνω, κάτω, ἐκατάλαβα, ἀπεκρίθη ὁ Κώστας· ἀλλὰ νὰ μ' ἔκαμνε τὴν χάριν ὁ αὐθέντης νὰ μοῦ ἐξηγοῦσε τὴν ἰδέα του καὶ μὲ κανένα παράδειγμα, θὰ ἦταν καλλίτερα.

— Ἴδου τί εἶναι, ὑπέλαβεν ὁ Ζ· θέλω τὸν ὑπηρετὴν νὰ μ' ἐννοῇ μόνις προφέροντα μισὸν τὸν λόγον. Παραδείγματος χάριν, ὅταν σὲ εἶπῶ τὸ πρῶτ', — «Κώστα, θὰ ξυρισθῶ», ἀμέσως πρέπει νὰ καταλαμβάνῃς ὅτι διὰ νὰ ξυρισθῇ ἓνας ἄνθρωπος, χρειάζεται νὰ ἔχῃ νερὸν ζεστὸν, τὸ σαποῦνι τὸ ἀρμόδιον, τὰ ξυράφια καλῶς ἀκονισμένα καὶ καθάρια, τὸ δερμάτι ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπαλύνεται ἡ κόψις τοῦ ξυραφιοῦ, ἓνα προσῶπι, ἴσως δὲ καὶ σκόνην ἀπὸ ὄρυζι, ἐπειδὴ αὐτὸ δροσίζει τὴν ἐπιδερμίδα ὅπως δὴποτε.

— Εἰς τοὺς ὀρισμούς σας θὰ κυττάζω νὰ τὸ προβλέπω ὅ,τι καὶ ἂν ἦν ἐκεῖνο.

— Ἡθέλησα νὰ σὲ εἶπῶ τὸ ξύρισμα, τάχα διὰ νὰ σὲ δώσω νὰ καταλάβῃς ἀπ' αὐτὸ καὶ διὰ πᾶν ἄλλο τῆς ὑπηρεσίας μου. Ὁ μισθός σου θὰ ἦναι καλός, ἀλλὰ θέλω νὰ μὲ μαντεύῃς. Ξεύρεις τί θὰ εἶπῃ νὰ μὲ μαντεύῃς;

— Μάλιστα.

— Αὐτὸ λοιπόν.

Ὁ Κώστας, φύσει ὀξυνοῦστατος, τρεῖς ἡδὴ μῆνας ἐφάνη μαντεύων θαυμασίως πᾶσαν ἐπιθυμίαν τοῦ κυρίου του· ὅτε, ἐσπέραν τινά, ὁ Ζ. ἀσθενήσας ἐκάλεσεν εἰς τὸν κοιτῶνά του διὰ τοῦ κώδωνος τὸν ὑπηρετὴν, καὶ τὸν εἶπεν — Αἰσθάνομαι ὅτι πολὺ πάσχω. Ὑπαγε νὰ φέρῃς ἓνα ἱατρὸν· τὸν ἱατρὸν Α.....

Καί τοι ὁ ἱατρὸς ἐκατοῖκει εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόνον βημάτων ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ζ., ὁ Κώστας, παρὰ πᾶσαν αὐτοῦ συνήθειαν, ἐβράδυνε πολὺ· ὁ δὲ φίλος μου ἠδημόνει μὴ βλέπων αὐτὸν ἐπιστρέφοντα.

Τέλος πάντων, μετὰ τρίωρον ὑπομονήν, ὁ ὑπηρετὴς εἰσέρχεται ἀσθμαίνων ὄλος καὶ κράζων ἀπὸ τῆς θύρας, — Ὅλα, αὐθέντη, τὰ ἐτοίμασα.

— Πῶς ὅλα! τί ὅλα! ἠρώτησεν ὁ Ζ. Τί ἔγινε τόσας ὥρας, καὶ ἐγὼ ἐδῶ ἀπέθνηκα!

— Ἐχετε δίκαιο, αὐθέντη· ἀλλ' ἦταν καὶ πολλὰ, διὰ νὰ γίνον ὅλα μέσα εἰς τρεῖς ὥρας. Ὅμως πιστεύω ὅτι ἐμάντευσα ὅλα σας τὰ θελήματα. Ἐπῆγα πρῶτον εἰς τὸν ἱατρὸν· δὲν ἦταν ἐκεῖ, καὶ παρήγγειλα νὰ τὸν στείλουν ἅμα ἤρχετο. Ἀπ' ἐκεῖ, ἐπέρασα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἶπα νὰ σᾶς φέρουν τὴν μετάδοσιν. Ὡσάν πουλί ἐπέταξα εἰς τοῦ συμβολαιογράφου, διὰ νὰ ἔλθῃ χωρὶς ἀναβολήν. Εἶδοποίησα καὶ τὴν ἐπὶ τῶν κηδεῶν ἐπιτροπήν διὰ τὰ δέοντα. Εἰς τὸν ξυλουργὸν ἐπεστάτησα μόνος μου νὰ γίνῃ τὸ ξυλοκράββατον εὐρύχωρον καὶ ἀναπαυτικόν· εἶχα ἰδέαν, ἐπάνω, κάτω, τοῦ ἀναστήματός σας. Ἡ σαββανῶτρια, ὅπου καὶ ἂν ἦναι, θὰ φανῇ. Μόνον μένει νὰ μὲ εἶπῃτε, εἰς ποῖαν ἀπὸ τὰς ἐκκλησίας θέλετε νὰ γίνον τὰ νεκρώσιμα.

Πῶς ἤκουσε ταῦτα πάντα ὁ Ζ. καὶ τί ἀπεκρίθη εἰς τὸν Κώσταν, ἀγνοῶ· ἐνθυμοῦμαι ὅμως ὅτι, διηγούμενος αὐτὰ μίαν ἡμέραν εἰς τοὺς φίλους, ἐφαίνετο ἰαθεὶς, ὄχι μόνον ἐκ τῆς ἀσθενείας του ἐκείνης, ἥτις εὐτυχῶς δὲν ἦτο ἡ τελευταία, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ λακωνισμοῦ του. Ὡστε τῶρα ὁσάκις ἀλλάσσει ὑπηρετὴν, προσέχει νὰ συνιστᾷ εἰς αὐτὸν μόνον τὰ ἐξῆς· — Ἐπιμέλειαν, προσοχὴν, τιμιότητα· ἐτοιμότητα· ἀλλὰ, πρὸ πάντων, «μὴ ὑπερβάλλοντα ζῆλον».

Τὸ «μὴ ὑπερβάλλοντα ζῆλον» εἶναι ῥῆσις μεγάλου καὶ πολλοῦ ἀνδρός πολιτικοῦ τῆς Γαλλίας, τοῦ Ταλλεράνδου· οἱ δὲ προπάτορες ἡμῶν ἔλεγον ἐπὶ τὸ καθολικώτερον, «μηδὲν ἄγαν».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἱστορικὰ Μελετήματα ὑπὸ Σ. Π. Λάμπρου. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ὁ Παλαμίδης 1884. Πίναξ τῶν περιεχομένων. Εἰσαγωγή, τὰ πορίσματα τῆς προϊστορικής ἀρχαιολογίας καὶ οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος. Φοίνικες ἐν Ἀγίῳ Γεωργίῳ τῷ παρὰ τῇ Σαλαμίνι. Ἡ ὑστεραία τῆς ἐν Πλαταιαῖς νίκης. Τρία ἀποσπάσματα ἐκ τῶν Ἰνδικῶν τοῦ Κτησίου. Περὶ Δεξίππου καὶ τῆς ὑπὸ τῶν Ἐρουλῶν ἀλώσεως τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ περὶ κτίσεως τῆς Μονεμβασίας χρονικόν. Ἡ ὑπὸ τῶν Ἀράβων δευτέρα πολιορκία τῆς Κωνσταντιπόλεως καὶ Θεοδοσίος ὁ Γραμματικὸς. Περὶ τοῦ ἀνεκδότου χρονικοῦ τοῦ Λαομέδοντος Λακαπηνοῦ. Ἡ ἀποστασία καὶ ὁ θάνατος τοῦ Γεωργίου Μανιάκη. Ἡ παράδοσις τῶν Ἰωαννίνων. Τὰ ἀρχεῖα τῆς Βενετίας καὶ ἡ περὶ Πελοποννήσου ἔκθεσις τοῦ Μαρίνου Μικιέλ. Συμπλήρωμα τῆς περὶ φοινίκων πραγματείας. Τιμᾶται δρ. 5

Ἡ Καταστροφή τοῦ Παρθενῶνος ὑπὸ τῶν Βενετῶν (1687) καὶ ἡ ἐρήμωσις τῶν Ἀθηνῶν (1688—1690) μετ' εἰκόνας καὶ τοπογραφικοῦ πίνακος τῆς Ἀκροπόλεως ὑπὸ Κ. Ζησίου καθηγητοῦ ἐν τῷ Βαρβακείῳ. Ἐν Ἀθήναις (μετατύπωσις ἐκ τῆς ἑβδομάδος) 1885.

Ἡ Χριστιανὴ Γυνὴ καὶ ἡ Χριστιανικὴ Ἐξουσία. Λόγος ὑπὸ C. Wordsworth ἐπισκόπου Λιγκολονίου ἐν Ἀγγλίᾳ, μεταφρασθεὶς ὑπὸ Μπέσση Μάσσωνος λίαν ἐπιτυχῶς. Ἐν Ἀθήναις τύποις Ἀττικοῦ Μουσείου 1885.

Ἐνστάσις Γεωργίου Χ. Παχὺ καὶ Μάρκου Δ. Βάτσαρη ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου ἐξελεγκτικοῦ Τμήματος τῆς Βουλῆς. Ἐν Ἀθήναις τύποις Ἀττικοῦ Μουσείου 1885.

Ἀγορεύσεις ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὰς τέσσαρας συνόδους τῆς θ' περιόδου καὶ λογοδοσία Ἀντωνίου Ζυγομαλά Βουλευτοῦ Ἀττικῆς. Ἐν Ἀθήναις τύποις Ἐνώσεως 1885.

Περὶ τοῦ Φιλέλληρος Νικολάου Σούτου. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀττικοῦ Μουσείου 1885.

Σοφοκλέους Ἀντιγόνη μετὰ κριτικῶν ὑπομνημάτων ὑπὸ Α. Π. Ἐν Ἀθήναις τύποις Ἀττικοῦ Μουσείου 1885, ἔκδοσις ἐκλεκτή.

Γαλλικὴ Χρηστομάθεια πρὸς χρῆσιν τῶν γυμνασίων τόμος Γ'. ἔκδοσις δευτέρα. Ἐκδότης Κ. Βίλμπεργ προσεχῶς ὁ Α'. Β'. καὶ Δ'. τόμος. Ἐν Ἀθήναις τύποις Ἀττικοῦ Μουσείου 1885.

Φυσικὴ Ἱστορία μετ' εἰκόνων ὑπὸ Α. Κυριακοπούλου καθηγητοῦ· ἐκδίδεται δαπάνῃ Α. Κωνσταντινίδου. Ἐν Ἀθήναις τύποις Ἀττικοῦ Μουσείου 1885.

Τὰ πάθη τῶν ὀφθαλμῶν ὀγκώδης τόμος μετὰ πολλῶν εἰκόνων ἐκ 35 τυπογραφικῶν φύλλων ἐκδιδόμενος προσεχῶς ὑπὸ Π. Πατρικίου ὑφηγητοῦ. Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀττικοῦ Μουσείου 1885.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Μόνον τὰ παιδιά καὶ οἱ μωροὶ φαντάζονται ὅτι οὐδέποτε ἐκμετροῦνται εἴκοσι ἔτη καὶ εἴκοσι ἀργύρια.

Ὁ πορευόμενος εἰς εὐρεσιν δανείου πορεύεται εἰς ζήτησιν πικριῶν.

Ἡ ὑπερφηανία προαριστᾷ μετὰ τῆς ἀφθονίας, γευματίζει μετὰ τῆς πτωχείας, καὶ δειπνεῖ μετὰ τοῦ αἰσχύους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΤΤΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

Ι. Τ. Κυθωνίας ἀπεστάλησαν. Δ. Δ. Βουκουρέστιον. Ν. Κ. Π. Ὁδησοῦν ταχυδρομικῶς ἔχετε ἐπιστολήν μας. Α. Κ. Κέρκυρα ἀπεστάλησαν. Σ. Ζ. Κέρκυραν. Θ. Δ. Σμύρνης ὁμοίως, Σ. Σ. Χίον ὁμοίως.